



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Lubora Veselého a soudkyň JUDr. Markéty Čermínové a JUDr. Elišky Galiazzo v právní věci

žalobců: a) **J. F.**, narozená dne xxx  
bytem xxx, xxx  
b) **P. F.**, narozený dne xxx  
bytem xxx, xxx  
oba zastoupení advokátem Mgr. Martinem Elgerem  
sídlem Vodičkova 699/30, 110 00 Praha 1

proti  
žalované: **Česká podnikatelská pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group,**  
IČO 63998530  
sídlem Pobřežní 665/23, 186 00 Praha 8

**o odškodnění za duševní útrapy**

k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 11. června 2020,  
č. j. 28 C 66/2018 - 55,

**takto:**

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje** ve znění, že výrokem I. se zamítá žaloba ve vztahu k žalobci b) a výrokem II. ve vztahu k žalobkyni a).

- II. Žalobci **jsou** povinni zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 900 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

### Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem nalézací soud zamítl žalobu, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobcům částku 500 000 Kč se specifikovaným úrpkem z prodlení (výrok I.), dále zamítl žalobu, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 400 000 Kč se specifikovaným úrokem z prodlení (výrok II.), a vyslovil, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (výrok III.). Vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že dne 2. 2. 2016 došlo na obchvatu města xxx k dopravní nehodě, v jejímž důsledku došlo k úmrtí P. F., nar. xxx, manžela žalobkyně a) a otce žalobce b). K dopravní nehodě došlo náhlým přejetím nákladního automobilu značky VOLVO, RZ xxx, do protisměru, kde došlo k čelnímu střetu s protijedoucím nákladním automobilem značky MERCEDES, do jehož zadní části následně narazilo vozidlo FORD Transit, které bylo řízeno P. F.. Vozidlo VOLVO, jehož neovladatelnost zapříčinila dopravní nehodu, je přihlášeno k pojištění z odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla u žalované. Žalovaná žalobkyni zaslala jako náhradu nemajetkové újmy částku 600 000 Kč a žalobci částku 700 000 Kč. Trestní věc byla odložena, neboť příčinou dopravní nehody byla technická závada škodícího automobilu. Dále vzal za prokázáno, že žalobkyně a) žila se zemřelým manželem v harmonickém manželství, měli společné zájmy a vychovávali spolu nezletilého syna. Po smrti manžela se žalobkyně uzavřela do sebe, začala se vyhýbat lidem, lékařskou pomoc odmítla. Žalobce b) byl v době smrti svého otce nezletilý. S otcem měl velmi hezký vztah, měli společné zájmy, pracovali spolu jako dobrovolní hasiči. Po smrti otce žalobce od hasičů odešel, protože mu tam vše připomínalo otce. Výzvou ze dne 20. 8. 2018 vyzvali žalobci žalovanou k dobrovolné úhradě náhrady za vytrpěné duševní útrapy, resp. doplacení náhrady za vytrpěné duševní útrapy o částku 500 000 Kč v případě žalobce b) a o částku ve výši 400 000 Kč v případě žalobkyně a). Takto zjištěný skutkový stav následně nalézací soud posoudil podle § 6 odst. 1 psím. a) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla v návaznosti na ust. § 2959 o. z. Vyšel z judikatury Nejvyššího soudu, kdy při úvahách o výši nemajetkové újmy je třeba důsledně vycházet z principu proporcionality tak, aby výsledná částka nemajetkové újmy v penězích nevyvolávala v rámci společnosti představu o disharmonii právního systému, ale naopak ospravedlňovala její legitimní očekávání, současně však při respektování předem jasných a pevných kritérií. Princip proporcionality má tedy dle Nejvyššího soudu zohlednit i obdobné v minulosti posuzované případy tak, aby soudní praxe mohla postupovat s co možná největší snahou o eliminaci nahodilého přiznávání rozdílných peněžitých částek, což by ve výsledku vedlo k právní nejistotě zúčastněných stran řízení. K námítkám žalobců, že je třeba odškodnění dle § 2959 o. z. poskytovat ve výši srovnatelné, resp. adekvátní k odškodněním vyplývajícím z ustanovení občanského zákoníku týkající se ochrany osobnosti, nalézací soud odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 70 Co 204, 205/2018 se závěrem, že primární myšlenkou odškodnění při úmrtí osoby blízké je reparace pocitů smutku a truchlení pozůstalého, naopak podstatou ochrany zejména známých osobností před pomluvami uveřejňovanými bulvárními médii je především sankcionování subjektů, které pouze a jedině za účelem dosažení vyšší sledovanosti a tím i vyššího zisku uveřejňují vědomě smyšlené či neeticky získané nepravdivé pomlouvačné či dehonestující informace. Na rozdíl od primárně reparační funkce odškodnění dle § 2959 o. z. má tedy nárok z titulu ochrany osobnosti především povahu sankce pro bulvární media, jež má a musí mít takovou výši, aby škůdce (většinou již zmíněná bulvární media) nejen potrestala, nýbrž aby jej i odradila od dalšího podobného jednání. Proto je

výše obou nároků v zásadě nesrovnatelná. Nálezací soud konstatoval, že žalobci neprokázali, že jejich vztahy se zemřelým byly natolik výjimečné, že by tato výjimečnost odůvodňovala navýšení částek za nemajetkovou újmu nad limit běžně soudy přiznávaných částek v obdobných případech. Žalobci výjimečnost svého případu spatřují v tom, že manželé spolu vedli spořádaný a harmonický život, měli společné zájmy, vzájemně si pomáhali, podporovali se, vychovávali děti, ve vztahu žalobce b) k zemřelému otci pak v tom, že zemřelý otec jej řádně vychovával, věnoval se mu, sdílel s ním volný čas, apod. Nálezací soud se s touto argumentací neztotožnil s tím, že při přijetí takové argumentace by bylo možno dospět k závěru, že běžné, nevýjimečné je manželství disharmonické, kdy si manželé vzájemně nepomáhají, nepodporují se, nesdílí spolu volný čas a nevěnují se svým dětem. Konstatoval, že onu výjimečnost lze spatřovat v situacích, kdy jeden z manželů, který je postižený, přijde o druhého manžela, který o něj pečoval, kdy manželé společně vychovávají postižené dítě, kdy dítě přímo přihlíží smrti některého z rodičů, kdy dítě přijde o oba rodiče, apod. Zde žádná z těchto situací, odůvodňující zvýšení částky poskytnuté za nemajetkovou újmu nenastala. K přetrvávajícím psychickým problémům žalobkyně uvedl, že tyto jsou velkou měrou způsobeny neochotou žalobkyně podrobit se navrhované léčbě. Žalobkyně má jistě právo léčbu odmítnout, ale není poté povinností žalované uhradit žalobkyni několikanásobně vyšší nemajetkovou újmu, než jaká by jí ve skutečnosti náležela. Žalobkyně netvrdila, že by trpěla závažným psychickým onemocněním, avšak dle popisovaných potíží a délky jejich trvání lze usuzovat, že minimálně psychoterapeutickou pomoc by potřebovala, léčba jí byla doporučena i odborným lékařem. Pokud jde o výši odškodnění, kterou žalovaná žalobcům uhradila, tu považoval nálezací soud za zcela přiměřenou, když tato koresponduje i s částkou doporučenou Nejvyšším soudem pro případy typově podobné, tedy dvacetinásobek průměrné mzdy za předcházející rok, kdy škoda vznikla. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl.

2. Proti tomuto rozsudku podali žalobci včasné a přípustné odvolání. Nálezacímu soudu vytkli, že dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, a následně věc nesprávně právně posoudil. Setrvali na tom, že nemajetková újma, kterou utrpěli v příčinné souvislosti se smrtí manžela a otce, by měla být nahrazena vyšší částkou, než činilo žalovanou vyplacené pojistné plnění (600 000 Kč v případě žalobkyně a/ a 700 000 Kč v případě žalobce b/). Nálezacímu soudu vytkli závěr, že výchozím má být dvacetinásobek průměrné mzdy za předchozí rok, kdy škoda vznikla. Dovožovali nesprávnost postupu soudu, pokud tento odkázal na metodiku Nejvyššího soudu, když žalobci s tímto výchozím nazíráním na otázku odškodnění pozůstalých obětí dopravních nehod nesouhlasí, a dovožovali, že podceňuje dopady smrti nejbližšího člověka na životy pozůstalých. Konstatovali, že tento přístup vede k tomu, že se vyšší částky platí za škody vzniklé na autech účastníků dopravních nehod než za smrt lidí v nich. Metodika, která považuje dvacetinásobek průměrné mzdy jako výchozí, nemá oporu ve znění občanského zákoníku a je v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Náhled nálezacího soudu na výchozí problém, jakou výši odčinění bude považovat za základnu pro rozhodování, nemá tedy oporu ve znění právních předpisů. Znovu poukázali na odlišnost výše odškodnění v případě úmrtí a jednak např. v případě zásahů do cti člověka v tzv. difamačních sporech. Brojili proti závěru nálezacího soudu, že v difamačních sporech převažuje sankční funkce odčinění újmy. Tento závěr nemá oporu ve znění občanského zákoníku, naopak jeho § 2956 nerozlišuje v pojetí odčinění újmy mezi jednotlivými přirozenými právy člověka. Popřeli, že by svůj nárok opírali jen o harmonické vztahy se zemřelým. Ve skutečnosti oba tvrdili a prokázali, že jejich vztah s otcem, respektive manželem, přesahoval obvyklý charakter těchto vztahů (i kdyby byl obvyklý charakter ve společnosti harmonický) a že se jednalo o vztah závislosti. V případě syna se jednalo v jeho 17 letech nejen o vztah rodiče a otce, ale také o vztah nejbližších kamarádů, kteří spolu trávili volný čas společnými zálibami, ať již se jednalo o zvířecí minifarmu nebo spolkové aktivity (dobrovolní hasiči). V případě žalobkyně šlo o takové uspořádání manželského soužití, kde ona byla fakticky závislá

na zemřelém. Při znalosti životní reality takto intenzivně nezní běžný model vztahu mezi teenagerem a otcem a ani mezi manžely. Konstatovali, že prokázali výjimečnost vazeb na zemřelého, prokázali také vážnost a dlouhodobost utrpení, které jim smrt otce, respektive manžela, způsobila. Ve vztahu k žalobkyni a) potom rozsudek zpochybňuje dlouhodobost dopadů námitkou, že se psychiatricky neléčila, což označili za postmoderní pohled na smutek a truchlení po zemřelém. Vytýkat manželce, že si na to nenechala předepsat medikaci (jinak se tyto stavy obvykle neléčí), je přístup, který nelze než nazvat syntetickým řešením smutku. Dovožovali, že člověk, který odmítne chemické řešení svého traumatu ze smrti nejbližší osoby, nemůže být zbaven práva na plnohodnotné odčinění újmy. Dále nalézacímu soudu vytkli, že přehlédl, že po dopravní nehodě jejich otec a manžel byl několik dní hospitalizován na jednotce intenzivní péče v nemocnici s mimořádně devastujícími zraněními mj. bez dolních končetin, což, pokud by se soud upínal k traumatickým dopadům v nejbližší časové souvislosti, přirozeně rovněž působilo na žalobce zdrcujícím dojmem. Opětovně zdůraznili dlouhodobé dopady ztráty nejbližšího člověka pro další roky života. Odvolacímu soudu navrhli, aby rozsudek změnil tak, že žalobě vyhová.

3. K podanému odvolání se vyjádřila žalovaná. Konstatovala, že odvolání žalobců není důvodné a nepřináší žádné relevantní argumenty, pouze vyslovuje nesouhlas s judikaturou Nejvyššího soudu a dále tvrdí, že vztahy žalobců s poškozeným byly výjimečné. Žalobci však neprokázali, že by jejich případ byl výjimečný, aby odůvodňoval zvýšení náhrady za jejich duševní útrapy. Žalovaná se ztotožňuje s názorem soudu, že byť vztahy žalobců se zemřelým byly velmi harmonické a fungující, tento fakt nelze považovat za důvod ke zvýšení náhrady. Poukázala na další kritéria, jako např. otázku míry zavinění na straně škůdce, kdy v tomto případě šlo o technickou závadu, tedy k úmrtí poškozeného nedošlo zaviněným protiprávním jednáním řidiče pojištěného vozidla. Odkaz žalobců na částky přiznávané ve sporech proti bulvárním médiím je nepřipadný. Žalobou požadovaná výše odškodnění nemá opodstatnění a požadované částky jsou nepřiměřeně vysoké. Žalobci již byli odškodněni v dostatečné míře podle zásad slušnosti ve smyslu § 2959 občanského zákoníku a v souladu se současnou judikaturou. Vyplacené částky přesahují dvacetinásobek průměrné mzdy za rok předcházející roku, kdy došlo k úmrtí. Odvolacímu soudu navrhla, aby napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a přiznal jí náklady odvolacího řízení.
4. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud rozsudek nalézacího soudu a přezkoumal zároveň i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (ust. § 212, § 212a o. s. ř.). Poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Nalézací soud provedl rozsáhlé dokazování, další důkazy účastníci ani nenavrhovali, provedené důkazy zhodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) a učinil na jejich základě odpovídající skutkové závěry, od nichž nemá odvolací soud (bez provedení dokazování), důvod ani možnost se odchýlovat, přičemž výtky odvolatelů týkající se hodnocení důkazů a právních závěrů nalézacího soudu, neshledal odvolací soud opodstatněnými.
6. Na tomto místě odvolací soud považuje za nutné zdůraznit, že nemajetková újma je vždy subjektivní a její náhrada vychází z různých objektivizačních kritérií. Vztah mezi těmito dvěma způsoby určení náhrady lze i podle komentářové literatury popsat tak, že čím méně objektivizačních kritérií máme k dispozici (nebo čím jsou méně přesná), tím spíše je třeba zapojit do rozhodování hledisko slušnosti. Sám pojem „slušnost“ v sobě zahrnuje především požadavek ohleduplnosti vůči sekundární oběti, tolerance k jejímu utrpení a akceptaci možného nadhodnocení výše náhrady (s respektem k pravidlu – v pochybnostech ve prospěch), což musí být založeno na celospolečenském konsenzu. Z hlediska tohoto výkladu pak nalézací soud zcela správně posoudil uvedená kritéria, když vzal za prokázáno, že partnerský vztah žalobkyně a),

stejně jako synovský vztah žalobce b) k zemřelému manželu a otci byl bezproblémový, láskyplný a harmonický. Nutno zdůraznit, že smyslem zadostičení je vyvážit utrpení. Neexistuje-li utrpení, není právo na náhradu. Nalézací soud vzal zcela správně v úvahu, že tragické úmrtí manžela a otce žalobců žalobcům utrpení způsobilo, proto jim také odškodnění náleží. Naopak, pokud by mezi nimi panující harmonické a láskyplné vztahy prokázány nebyly (kupř. by bylo zjištěno, že manželé byli v rozvodovém řízení, eventuálně že spolu nežili, že nezl. syn se se zemřelým otcem nestýkal etc.), bylo by to důvodem pro razantní snížení zde žádané náhrady, či pro její úplné odepření pro neexistenci utrpení, jak zmíněno shora. Žalobci se tedy mýlí, pokud dovozují, že jejich harmonické vztahy se zemřelým jsou mimořádné, a proto by jim mělo náležet odškodnění zásadně vyšší, než je tomu v jiných případech. Platí pravý opak – tedy pokud by nebylo prokázáno, že dotčené vztahy byly bezproblémové a harmonické, byl by to důvod pro snížení žádaného odškodnění. Lze tedy závěrem konstatovat, že z provedeného dokazování vyplynulo, že mezi žalobkyní a) a žalobcem b) a zemřelým nebyly vztahy výjimečně nadstandardní, eventuálně vykazující znaky závislosti, které by vedly k tomu, že by každý ze žalobců nesl úmrtí manžela a otce tíže, než jiná milující manželka či milující syn.

7. Odvolací soud se neztotožňuje s odvolací argumentací žalobců ani v závěru, že metodika vytvořená Nejvyšším soudem pro odškodňování tohoto typu újmy není součástí právních předpisů, a její použití je tudíž rozporné se zákonem. Odvolací soud na tomto místě zdůrazňuje, že zmíněná nejvyšší soudní instance je povolána ke sjednocování judikatury nižších soudů a závěry, jejichž podkladem se metodika stala, jsou již promítnuty do konkrétních rozhodnutí Nejvyššího soudu. Jako zásadní lze označit rozsudek ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, publikovaný pod č. 85/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 4156/18. V tomto rozsudku Nejvyšší soud vyložil, že při určení výše náhrady za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké je třeba zohlednit okolnosti jak na straně pozůstalého, tak i na straně škůdce. Na straně pozůstalého je významná zejména intenzita jeho vztahu se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých, případná existenční závislost na zemřelém a případná jiná satisfakce (jako např. omluva, správní postih škůdce či jeho trestní odsouzení), která obvykle není sama o sobě dostačující, její poskytnutí však může mít vliv na snížení peněžitého zadostičení. Zohlednit lze rovněž, byl-li pozůstalý očitým svědkem škodní události, byl-li s jejími následky bezprostředně konfrontován či jakým způsobem se o nich dozvěděl. Kritéria odvozená od osoby škůdce jsou především jeho postoj ke škodní události, dopad události do jeho duševní sféry, forma a míra zavinění a v omezeném rozsahu i majetkové poměry škůdce, které jsou významné pouze z hlediska toho, aby výše náhrady pro něj nepředstavovala likvidační důsledek. V témže rozsudku Nejvyšší soud rovněž dospěl k závěru, že za základní částku náhrady, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek (převážně výše uvedených), lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. Dovolací soud ve výše uvedeném rozhodnutí uzavřel, že má-li mít orientační určení výše náhrad způsoblost sjednotit soudní praxi a dosáhnout účelu sledovaného v § 13 o. z. (tj. v obdobných případech rozhodnout obdobně), měla by základní částka být modifikována s ohledem na specifické okolnosti na straně škůdce či poškozeného zpravidla již jen v řádu desítek procent, nikoli vícenásobků. K tomuto rozsudku se následně výslovně přihlásil Nejvyšší soud ve svém dalším rozsudku ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. 25 Cdo 281/2019. Ve zde souzené věci ze shora vyložených důvodů náhrada imateriální újmy žalobcům náleží. Nalézací soud ve světle citované judikatury správně stanovil její výši, kterou žalovaná poskytla oběma žalobcům z vlastní vůle, bez nutnosti zahajovat soudní řízení. V této věci nejsou dány žádné důvody pro její snížení, rovněž však ani pro zvýšení. Žalobci oba jsou plně svéprávní a zdraví, takže z tohoto hlediska na zemřelém nikterak závislí nebyli. Pokud pak žalobkyně a) tvrdí zvýšenou psychickou tenzi, se kterou se však neléčí,

není takové tvrzení způsobilé založit důvod pro zvýšení zde žádané náhrady. Komentářová literatura podává výklad, že podle toho, zda se duševní utrpení rozvine v onemocnění, či ne, odlišujeme psychický (nervový) šok a citovou újmu, která se neprojeví (nebo jen velmi málo) fyzickými symptomy (můžeme hovořit o čisté duševní újmě). Občanský zákoník mezi nimi v ust. § 2959 nerozlišuje, užívá široký pojem duševní útrapy, což vyvolává otázku, zda podle tohoto pravidla mají být odčiněny i případy duševních útrap, které se projeví jako lékařsky diagnostikované psychické onemocnění (např. posttraumatická stresová porucha), anebo zda má být odčiněna pouze čistá citová újma (smutek, žal). Jako správné označuje užší pojetí, neboť v případě duševních útrap, které se rozvinou do psychického onemocnění, jde již o újmu na zdraví, kterou je nutno řešit samostatně dle jiných pravidel; jsou s ní spojeny i další nároky (např. náhrada ztráty na výdělku apod.). Jinak řečeno, žal pozůstalé manželky, které náhle zahynul milovaný manžel, je odškodnitelný jako imateriální újma v tomto typu řízení, zatímco lékařsky diagnostikované psychiatrické onemocnění, které se vyvinulo jako následek prožitého traumatu, by bylo nutno odškodnit jako náhradu škody na zdraví, které se však žalobkyně a) v tomto řízení nedomáhala.

8. Rovněž pak pro zvýšení náhrady nesvědčí ani samotná prokázaná skutečnost, že škůdce při dopravní nehodě (řidič vozidla, které nehodu způsobilo) tuto nezavinil, neboť příčinou byla technická závada. Nejednalo se tedy o důsledek jakkoli agresivní nepřiměřeně riskantní jízdy, bezohledné vůči ostatním účastníkům silničního provozu, či snad dokonce úmysl škůdce nehodu vyvolat a maximálně poškozené poškodit. Ani toto kritérium svědčící pro navýšení náhrady tedy nebylo ve zde souzené věci splněno.
9. Odvolací soud se pak neztotožňuje s odvolací argumentací žalobců v tom směru, že nebylo přihlédnuto k tomu, že zemřelý byl několik dnů hospitalizován na jednotce intenzivní péče s devastujícími zraněními. Zde je třeba poukázat i na skutečnost, že oba žalobci byli žalovanou odškodněni nad rámec výše specifikované základní částky, která by činila 529 340 Kč.
10. K námitce žalobců, že je třeba odškodnění dle § 2959 o. z. poskytovat ve výši srovnatelné, resp. adekvátní k odškodněním vyplývajícím z ustanovení občanského zákoníku týkajících se ochrany osobnosti, považuje odvolací soud za nezbytné uvést, že tento názor nesdílí. Nalézací soud zcela případně poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 70 Co 204, 205/2018 - 161, vydaný ve zcela analogické věci, který vyložil, že sice v obou případech jde v obecné poloze o odškodnění duševního strádání, na druhé straně jde však o instituty odlišné jak charakterem psychické újmy, tak podstatou křivdy, resp. ztráty, z níž pramení. Zatímco o možnosti srovnání újmy poškozeného pramenící ze zásahu do osobnostních práv cestou lživé pomluvy na straně jedné a újmy způsobené úmrtím osoby blízké na straně druhé by bylo lze uvažovat, z hlediska jednání škůdce jde o instituty velmi odlišné. Primární myšlenkou odškodnění při úmrtí osoby blízké je reparace pocitů smutku a truchlení pozůstalého, naopak podstatou ochrany zejména známých osobností před pomluvami uveřejňovanými bulvárními médii je především sankcionování subjektů, které pouze a jedině za účelem dosažení vyšší sledovanosti a tím i vyššího zisku uveřejňují vědomě smyšlené či neeticky získané nepravdivé pomlouvačné či dehonestující informace. Na rozdíl od primárně reparační funkce odškodnění dle § 2959 o. z., má tedy nárok z titulu ochrany osobnosti především povahu sankce pro bulvární média, jež má a musí mít takovou výši, aby škůdce (většinou již zmíněná bulvární média) nejen potrestala, nýbrž aby jej i odradila od dalšího podobného jednání. Proto je tedy výše obou nároků v zásadě nesrovnatelná. Od uvedeného výkladu ani odvolací soud v této věci nemá jediný důvod se jakkoli odchýlit, neboť se s ním zcela ztotožňuje a ve smyslu § 13 o. z. jej respektuje.
11. Z uvedených důvodů odvolací soud shodně se soudem nalézacím dospěl k závěru, že žalovaná poskytnutým plněním zcela odškodnila nároky žalobců plynoucí pro ně z citovaného

ust. § 2959 o. z., a pro uložení povinnosti poskytnout další touto žalobou žádané plnění nejsou splněny zákonné předpoklady. Napadený rozsudek proto odvolací soud shledal věcně správným a jako takový jej za použití ust. § 219 o. s. ř. potvrdil včetně výroku o nákladech řízení, pouze ve správném znění, že výrokem I. se zamítá žaloba ve vztahu k žalobci b) a výrokem II. ve vztahu k žalobkyni a), což nebylo zcela patrné.

12. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn plným úspěchem žalované v odvolacím řízení. Náklady žalované před odvolacím soudem činí celkem 900 Kč a sestávají z paušální náhrady hotových výdajů dle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. za 3 úkony žalované v tomto řízení (vyjádření k odvolání, příprava na jednání odvolacího soudu a účast na tomto jednání). Bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. v návaznosti na ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. Lhůta k plnění je určena podle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání, pouze pokud toto rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 17. února 2021

**Mgr. Lubor Veselý** v.r.  
předseda senátu